

ת"פ 51793/03/15 - בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד ח א ג

בית משפט השלום בכפר-סבא

ת"פ 51793-03-15 מדינת ישראל נ' א ג
26.4.17
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא

ע"י ב"כ עו"ד טל חיים-ניסנוב

נגד

ח א ג

ע"י ב"כ עו"ד אחמד יונס

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם, יליד 1941, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נסיון לפציעה כשהעברין מזוין, בניגוד לסעיף 335(א)(1) יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי העובדות ביום 16.6.14 סמוך לשעה 21:30 התפלל ר א ג, אחיינו של הנאשם (להלן - **המתלונן**), במסגד "עלי" בטייבה. בנסיבות אלה, קילל הנאשם את המתלונן ואמר לו "צא החוצה יא מניאק" מספר פעמים והמתלונן המשיך להתפלל. בתגובה רץ הנאשם אל עבר המתלונן כשהוא אוחז בסכין ומתפללים אחרים שהיו במסגד תפסו אותו והרחיקו אותו מהמתלונן. בהמשך, השתחרר הנאשם מאחיזתם של המתפללים ורץ בשנית אל עבר המתלונן כשהוא אוחז בסכין, ושוב נתפס והורחק מהמתלונן בידי המתפללים האחרים, עד שהוצא מחוץ למסגד.

2. בישיבת המענה לכתב האישום הסביר ב"כ הנאשם את הרקע להגשת התלונה מצד המתלונן. לדבריו, בנו של הנאשם הותקף, בין היתר, על ידי המתלונן, באופן שנגרם נזק לרכבו. בין הצדדים נערך הסכם סולחה כשכל מבוקשו של

הנאשם הוא שהמתלונן ובני משפחתו יתרחקו ממנו, אך הם אינם משלימים עם זאת והמתלונן העליל עליו עלילה. הנאשם הכחיש שניסה לתקוף את המתלונן-אחיינו באמצעות סכין בתוך המסגד (עמ' 4).

3. נוכח כפירת הנאשם נשמעו הראיות בתיק. מטעם המאשימה העידו העדים הבאים:

- המתלונן, ר א ג;

- י א ז, קרוב משפחתם של המתלונן והנאשם;

- ע א, חברו של המתלונן (הוכרז "עד עויין" (עמ' 30) והודעתו הוגשה (ת/4));

- שא ג, בן דודו של המתלונן ואחייין של הנאשם (הוכרז "עד עויין" (עמ' 36) והודעתו הוגשה (ת/5));

- ע א ד, בן דודו של המתלונן ואחייין של הנאשם (הוכרז "עד עויין" (עמ' 44) והודעתו הוגשה (ת/6));

- החוקרת רס"ל הודיה גיגי, גובת הודעות עדי התביעה והודעת הנאשם (ת/3).

מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד.

תמצית ראיות התביעה

4. **המתלונן**, כבן 28, נשוי ואב ל-2 ילדים, עובד כנהג משאית, העיד כי הנאשם הוא דודו, אח של אמו. היחסים עמו היו טובים מאוד "לפני הסכסוך הזה" (עמ' 9). ביום הארוע שהה בחתונה של קרוב משפחה ונכנס למסגד על מנת להתפלל. לפתע שמע את הנאשם קורא לו "צא החוצה יא מניאק", פעמיים, אך הוא התעלם. לדברי המתלונן **"היה סכסוך בין אבא שלי לבן שלו לפני זמן ונגמר... לפני הבלאגן בכתב האישום, בחצי שנה. היה מכות בין אבא שלי לבן של הנאשם"** (עמ' 10). המתלונן סיפר שלאחר שהנאשם קרא לעברו, הוא הסתכל לאחור וראה את הנאשם "רץ אלי עם סכין... היה קרוב אלי מאד, ואז אנשים תפסו אותו מי שהיו שם במסגד" (עמ' 10). לדבריו, "הסכין היתה בצבע שחור, **חצי מטר**" (עמ' 10). הנוכחים תפסו את הנאשם, אך הוא נמלט מהם והתקרב לכיוון המתלונן בשנית. את הסכין אחז הנאשם בסמוך לבטן עם היד מופנית קדימה. אז תפסו את הנאשם ולקחו אותו לביתו. לאחר שסיים להתפלל ניגש המתלונן לתחנת המשטרה להגיש תלונה. למחרת, ניגש המתלונן לבית חולים כי נכנס "לטראומה" (עמ' 11, תעודה רפואית מיום 17.6.14 - **ת/1**). לאחר זמן מה הוזמן המתלונן לתחנת המשטרה ואז בוצע עימות בינו לבין הנאשם (דו"ח עימות מיום 24.12.14 - **ת/2**; דיסק עימות - **ת/2א'**).

בחקירה הנגדית אישר המתלונן כי במסגרת הסכסוך בין משפחת המתלונן למשפחת הנאשם אחיו של המתלונן הורחקו מן הכפר על רקע החשד שתקפו את בנו של הנאשם (עמ' 11). עוד אישר המתלונן כי נחתם הסכם סולחה בין הצדדים אותו יזם הנאשם (עמ' 11-12). המתלונן שב וטען שהסכין שאחז הנאשם היתה באורך של **"חצי מטר... האמת לא זוכר איך היתה רחבה/צרה/ארוכה"** (עמ' 12). המתלונן נשאל אם נתקל אי פעם בסכין שהוחזקה בתוך מסגד והשיב **"את האמת לא"** (עמ' 12). המתלונן סיפר שהנאשם **התקרב אליו בעת נסיון התקיפה כדי 4-5 מטרים** (עמ' 14).

משנשאל המתלון מדוע לא הזכיר בהודעתו במשטרה קיומו של סכסוך בין משפחתו לבין הנאשם, השיב "ביני לבני לא... הבן שלו מסוכסך עם אבא שלי, מה אני צריך להכניס את זה לזה?" (עמ' 12-13). לאחר מכן, השיב שלא סיפר לחוקרת על הסכסוך הקודם כי לא רצה "לסבך את הענין" (עמ' 16). המתלון הופנה לעובדה שבתחילת עדותו בבית המשפט הזכיר את הסכסוך וקשר אותו לארוע מושא כתב האישום והשיב "כן, בסדר" (עמ' 13). המתלון סיפר שהוא ויתר עדי התביעה, בני דודיו, נסעו יחד לתחנת המשטרה על מנת להגיש את התלונה (עמ' 13). המתלון הופנה לתעודה הרפואית **ת/1** שם נכתב: **"פנה עקב פחד וחולשה לאחר שאיימו עליו עם גרזן"**. הוא הסביר "גרזן זה סכין גדולה, אני לא מבין בדברים האלה את האמת... **אולי הרופא רשם**" (עמ' 13-14). המתלון אישר כי בעת הארוע נכחו הרבה מתפללים (עמ' 16).

המתלון נשאל מה המניע של הנאשם לתקיפה אם הנאשם הוא זה שעמד מאחורי הסכם הסולחה שסיכם את הסכסוך בין המשפחות. על כך השיב: "את האמת אין לי מושג, לא יודע, אמרתי לך היחסים היו טובים בכלל לגמרי ביננו" (עמ' 16).

הודעות המתלון הוגשו על ידי ההגנה וסומנו **נ/1, נ/א'1**.

5. **י א ז**, קרוב משפחתו של המתלון, העיד כי בזמן הארוע שהה בחלק התחתון של המסגד, הכין עצמו לתפילה. כשעלה לאולם התפילה, שמע רעש, אך "הכל הסתיים וכמעט רגוע... אמרו לי לקחת את הבן אדם, הנאשם, המבוגר הביתה. הלכתי איתו הביתה" (עמ' 24). משנשאל העד מדוע לקח את הנאשם הביתה, השיב "הוא לא הרגיש טוב כנראה או משהו. מישהו מהמתפללים אמר לי לך איתו הביתה אם יקרה לו משהו בדרך" (עמ' 24).

בחקירה הנגדית אישר העד כי ידע שבין הנאשם לבין משפחת המתלון יש סכסוך, במסגרתו הורחקו אביו ואחיו של המתלון, אך סבר שהסכסוך הסתיים בהסכם סולחה. העד סיפר שהוא נוהג להתפלל במסגדים, אך "בחיים שלי לא ראיתי אף פעם שמישהו מחזיק סכינים במסגד או בארונות. אין סכינים במסגד" (עמ' 25). העד השיב שלא שוחח עם הנאשם כשלקח אותו לביתו, אך משנשאל שוב השיב "בגלל ששמעתי שהיה בינו לבין המתלון ויכוח. הבן אדם לא הרגיש טוב אחר כך ולקחתי אותו הביתה" (עמ' 26).

6. **ע א**, חברו של המתלון, העיד שעמד בשורה של המתלון במסגד. שניות לפני תחילת התפילה "התחילו צעקות משני הצדדים", התעמתו מספר אנשים, תפסו את הנאשם ולאחר מכן את המתלון. לדבריו, הנאשם והמתלון "היו קרובים אחד לשני יותר מדי, ואנשים מושכים את שניהם" (עמ' 27). הנאשם כיסה את ראשו בכפיה לבנה "של בדואים". היו הרבה אנשים שאמרו "יש סכין, יש סכין". העד המשיך "אני לא בטוח שהסכין הייתה ביד שלו או מישהו איתו. לא ראיתי סכין ביד של ח" (עמ' 27). העד סיפר שהנאשם הגיע מאחורי המתלון אשר הסתובב אליו, "כאילו רצו להתנגש... הם הפנו קללות אחד לשני". העד הסביר שהוא לא רוצה "לקבל על הראש" בשל העדות שמוסר בבית המשפט, אך ציין שהוא מספר את האמת. עוד ציין שהוא יודע שבין הצדדים נחתם הסכם סולחה והוא לא רוצה "שיהיו תיקים בכפר" (עמ' 27).

בהמשך, שב העד וטען "אני לא בטוח שהיה איתו (עם הנאשם - א.ש.) סכין", אם כי הנאשם התקרב למתלון והוא "לא היה רגוע" (עמ' 28). העד הסביר מדוע, לעמדתו, הנאשם לא אחז סכין בידו, שהרי "אם היתה סכין, הרי אנחנו תפסנו אותו, או שהיתה נופלת לרצפה ואז היו מוציאים אותה" (עמ' 28-29). משנשאל העד אם סיפר במשטרה שהנאשם אחז

סכין כהסקת מסקנה מדברי המתפללים שצעקו זאת, השיב: "יש אומרים שהיתה לו סכין ויש שאמרו שלא היתה לו סכין. לא אמרתי את זה. הייתי עצבני עליו שהוא עושה דבר כזה במסגד. אני אומר בפנים שלו, אני לא ראיתי שהוציא סכין. אנשים שעשו את הסולחה אמרו שלא היתה לו סכין. אני בא להגיד את האמת, אבל לא יכול להגיד במאה אחוז" (עמ' 29). העד סיפר שאת פלג גופו התחתון של הנאשם לא ראה מרוב אנשים (עמ' 29).

בשלב זה, הוכרז העד "עד עויין" והוטחו בו הדברים שמסר בהודעתו במשטרה, **ת/4**. העד אישר כי הנאשם קילל את המתלון ואמר לו "לך החוצה מהמסגד יא מניאק" ואף קילל אותו "מניאק, כלב" (עמ' 30). הוטח בעד כי בהודעתו סיפר שהנאשם **"לקח סכין מהארון למעלה שבמסגד, סכין גדולה כזאת אני חושב ידית שחורה לא זוכר בדיוק, הוא התחיל לרוץ לכיוון רור שם לב שנייה לפני שפגע בו וכולם תפסו אותו אני לא יודע מי בדיוק היה בלאגן אמרו לו לא מכובד במסגד הרגיעו אותו הוא לא נרגע וחזר עוד פעם והיה קשה להוציא אותו החוצה ואז התפללנו"** - העד השיב שאת "המהלך שהוא לקח את הסכין מהארון אני לא בטוח בזה, ואני לא רוצה להגיד דברים שאני לא בטוח בזה" (עמ' 31).

בחקירה הנגדית אישר העד שהוא יודע שאביו של המתלון ואחיו מורחקים מהנאשם (עמ' 33). הוא שב וטען שלא ראה במו עיניו את הנאשם אחוז בסכין בעת הארוע - אם הייתי רואה סכין הייתי אומר גם במשטרה וגם פה. בגלל שאני לא בטוח במשהו שאני ראיתי, בשביל זה פה אני אומר שלא בטוח... אנשים אחרים שהיו שם צעקו סכין. אני לא בטוח. למה אנשים תפסו אותו?... זה לא ענין של מסקנות. אני אומר שאנשים צעקו סכין סכין. כשתפסו את ח, התברר לי שח רצה לתקוף את ר בסכין, אני בעצמי לא ראיתי סכין" (עמ' 33). הסנגור הטיח בעד שהנאשם לא רצה שהמתלון יתפלל במסגד בו הוא נוהג להתפלל והעד השיב: "יש דרך. לא במקל, לא סכין ולא בתקיפה כזו" (עמ' 33), אך מיד סייג - "לא היה מקל... אני אומר לך שאני לא בטוח שהיה סכין" (עמ' 34).

7. שא ג, בן דודו של המתלון ואחיין של הנאשם, העיד שהגיע בסוף הארוע וכלל לא ראה את המתלון והנאשם, "אני שמעתי אמרו, ח יש לו, וזה וזה, אמרו כך... אני שמעתי, אמרו יש לו סכין, אבל אני אומר, שטויות לא היה לו סכין. אני מדבר אמת. אני לא הייתי אפילו במסגד. אני שמעתי מאנשים שהיו שם" (עמ' 35).

נוכח סתירה מהותית בין עדותו של העד לבין דבריו בהודעתו הוכרז העד "עד עויין" והודעתו הוגשה, **ת/5**. העד הופנה לדבריו בהודעתו לפיהם - **"אנחנו נכנסנו להתפלל ח צעק על ר שיצא ושהוא מניאק שיצא מהמסגד ר לא הגיב ולא יצא ואז אנשים תפסו את חסאן והוציאו אותו החוצה... הוא לקח סכין גדולה מהארון במסגד ורץ לכיוון של ר"** - אך שב וטען שסיפר במשטרה מה שמע מאחרים (עמ' 37). הוא לא ידע לומר מיהם אותם "אחרים" שסיפרו לו (עמ' 38). משנשאל העד מדוע לא הסביר לחוקרת שהוא מוסר דברים ששמע מאחרים, השיב "יכול להיות הייתי מבולבל. לא חשבתי שיהיה כך... אני לא רוצה שיהיה במשפחה משהו גדול" (עמ' 38). ובהמשך - "ח דוד שלי ור בן דוד שלי. אני באמצע העגול, אני לא יודע מה אני עושה עכשיו" (עמ' 39).

8. עא ד, בן דודו של המתלון ואחיין של הנאשם, העיד שהגיע למסגד יחד עם המתלון והם נכנסו להתפלל. היו קללות בין המתלון לבין הנאשם והפרידו ביניהם אנשים. הנאשם צעק למתלון "מניאק" ושיצא החוצה ולא יתפלל במסגד. העד לקח את המתלון והוציא אותו החוצה. את הנאשם לקחו אנשים הביתה. המתלון קיבל התקף חרדה וביקש לגשת למשטרה על מנת להגיש תלונה והעד ליווה אותו למשטרה (עמ' 41-42). משנשאל העד מדוע היה צריך להפריד בין המתלון לנאשם, השיב: "הלכתי למשטרה ומה שקרה ומה שאמר ר, אני אמרתי מה שמעתי. אני טעיתי

על שאמרתי את זה. אמרתי במשטרה שהיה לו משהו ביד. לא זיהיתי מה היה לו ביד... היו הרבה אנשים בסביבה הזו. כשגיליתי היה צינור ברזל או מקל. לא יודע... היה זרוק על הרצפה" (עמ' 42). העד סיפר שהיו הרבה אנשים שהפרידו בין המתלונן לנאשם והוא לא יודע מי אחז בחפץ שהיה מונח על הריצפה (צינור, מוט ברזל של מאוורר או צינור רגיל)... "זה בוודאות לא היה סכין" (עמ' 43).

בשלב זה, ונוכח סתירות בין עדותו של העד לבין גירסתו במשטרה, הוכרז העד "עד עויין" והודעתו הוגשה, **ת/6**. הוטחו בו הדברים שמסר בהודעתו - **"חסאן התחיל לקלל ר אמר לו לצאת תצא מהמסגד יא מניאק ר לא התייחס אני לא יודע למה הוא אמר לו את זה הוא לא רוצה שהוא יתפלל במסגד הזה, ר לא התייחס אליו חסאן ראה שר לא מתייחס לקח סכין מהארון של המסגד סכין גדולה לא זוכר צבע כולם דחפו שם ותפסו אותו אני לא ראיתי את הצבע הוא התחיל לרוץ לעברו של ר אנשים תפסו אותו כל מי שהיה במסגד והוא יצא מהם עוד פעם רדף אחריו ואחר לקחו אותו ואנחנו המשכנו בתפילה"** - אך העד השיב "זה לא נכון... ראיתי משהו זרוק על הרצפה, התחלתי לדמיין שזה היה איתו ביד. זה לא היה סכין" (עמ' 45). העד נשאל אם "שמע" שזה היה סכין או "דמיין" זאת, והשיב "שמעתי... לא היה סכין. דמיינתי, חשבתי. לא זיהיתי" (עמ' 45). משנשאל העד האם נהג באחריות כאשר סיפר במשטרה שהנאשם, דודו, ניסה לתקוף את המתלונן באמצעות סכין, בעוד שבעדותו בבית המשפט טוען שדמיין זאת, השיב "אני מכבד אותו. המקרה שעשה לא טוב" (עמ' 45).

9. החוקרת, **רס"ל הודיה גיגי**, אישרה כי המתלונן הגיע לתחנת המשטרה על מנת להגיש את התלונה יחד עם שלושת עדי התביעה. היא לא ראתה לנכון לצאת לזירת הארוע, למסגד, ולבדוק אם נהוג להחזיק בארונות סכינים או לתחקר את האחראי על המסגד (עמ' 22). החוקרת אף לא ראתה לנכון לשאול את המתלונן אודות הסכסוך הקודם שבין משפחתו למשפחת הנאשם, האם הסכסוך פעוט או רציני, האם נפתר או נמשך וכיוצא באלה שאלות רלוונטיות (עמ' 23).

הנאשם

10. הנאשם בהודעתו במשטרה (**ת/3**) - וכן, במסגרת העימות עם המתלונן (**ת/2**) - הכחיש נסיון תקיפת המתלונן והחזקת הסכין וטען: **"הוא התלונן עלי כי הבן שלי התלונן על אבא שלו הוא בא מרחוק הוא לא מתפלל שם בדרך כלל אני לא יודע אם הוא מתפלל בכלל אני שנתיים שם"**. עוד טען שיש לו עדים - שיחדה אבו זאיד וי א ז. הנאשם סיפר שראה את המתלונן במסגד ואמר "אם הבן אדם הזה במסגד אני יוצא ויצאתי ולא היה סכין ולא היה שום דבר... אסור להיכנס למסגד עם סכין". הנאשם טען כי כלל לא דיבר עם המתלונן, לא התווכח עמו ולא קילל אותו. הוא אף טען שכלל לא הוציאו אותו מהמסגד, אלא הלך בעצמו.

11. בעדותו בבית המשפט סיפר הנאשם שליוו אותו לביתו שני בחורים - י ושחאדה. הנאשם טען שבינו לבין המתלונן אין כל סכסוך, אלא שאביו של המתלונן ושני אחיו היכו את בנו והשחיתו את רכבו. בעקבות זאת, הורחקו אחיו של המתלונן לרהט (עמ' 51). הנאשם הופנה להודעתו של שחאדה א ז בה טען כי הוא אינו מכיר את הנאשם, והשיב "הוא לא רוצה להיכנס ביני לבין בן אחותי, פשוט" (עמ' 52). הנאשם טען שאינו מעוניין ללחוץ על איש שיבוא ויעיד לטובתו, מחשש להתלקחות סכסוך בין שתי החמולות, זיאר וא ג. לשאלה מדוע התנגד הנאשם לאפשרות שהמתלונן יתפלל במסגד המדובר השיב הנאשם "הבחור הזה, הם הרביצו לבן שלי, אני נותן לו את הגב, אני מפחד" (עמ' 53). על עדי

התביעה אמר הנאשם שהם כולם חברים של המתלון ומעוניינים לסבכו, אך בעת עדותם בבית המשפט ידעו שהסתבכו בשקר "והם רוצים לתקן את התלונה" (עמ' 55). משנשאל הנאשם מדוע נזקק לליווי הביתה באותו היום, השיב שהוא אדם חולני ורגלו כואבת (עמ' 56).

דין והכרעה

12. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, ולאחר שעיינתי במוצגים וקראתי את פרוטוקול הדיון, באתי לכלל מסקנה כי לא אוכל לבסס ממצאים עובדתיים, במידת הודאות הנדרשת בהליך הפלילי, דהיינו מעבר לספק סביר, באשר לפרטי הארוע. להלן טעמיי:

א. לא אוכל לקבוע כי המתלון מהימן וכי העיד אודות עובדות שקלט בחושי - **ראשית**, המתלון, בהודעתו הראשונה במשטרה (נ/1), הסתיר את דבר הסכסוך בין משפחתו (אביו ואחיו) לבין משפחת הנאשם (בנו של הנאשם). עוד נמנע מלספר כי בין הצדדים נערך הסכם סולחה, אותו יזם הנאשם, וכי אביו ואחיו הורחקו מהכפר לרהט. לטעמי, עובדה זו פוגמת במהימנות המתלון ומביאה לכך שיש להתייחס לדבריו בספקנות רבה, שכן רק לאחר שהנאשם ויתר העדים סיפרו בהודעותיהם אודות אותו סכסוך, ומשנשאל על כך במפורש על ידי החוקרת בהודעה המאוחרת (נ/1א'), נאות המתלון לאשר דבר קיומו של הסכסוך; **שנית**, בתעודה הרפואית, **ת/1**, נרשם מפי המתלון כי הוא "אויים" באמצעות "גרזן". המתלון אישר בעדותו כי הוא יודע להבדיל בין סכין לגרזן ולא היה בפיו הסבר מספק מדוע רשם הרופא, מפיו, כי הנאשם השתמש ב"גרזן". עוד לא ברור מדוע אמר הנאשם לרופא כי "אויים" באמצעות גרזן, אם למעשה, הוא הותקף ונעשה נסיון לדוקרו; **שלישית**, התרשמתי ממגמת הגזמה בדבריו של המתלון. זאת, למשל, כשתיאר את הסכין באורך של "**חצי מטר**" והדגים בידיו את גודלה של הסכין; **רביעית**, המתלון לא ידע לאפיין את הסכין, "לא זוכר איך היתה רחבה/צרה/ארוכה"; **חמישית**, לא ברור איך הבחין המתלון בסכין שאחז הנאשם אם לדבריו הסכין הוחזקה על ידו בגובה הבטן ומהעדויות עלה שבמסגד היו מתפללים רבים שחצו בין המתלון לנאשם; **שישית**, בניגוד לדברי חלק מעדי התביעה שסיפרו שהמתלון התקרב לנאשם מרחק נגיעה, סיפר המתלון שהמרחק בינו לבין הנאשם היה כ-4-5 מטרים.

מטעמים אלה, החלטתי שלא לבסס ממצאי עובדה על סמך עדותו של המתלון.

ב. עדי התביעה ע, שועלי - לא מצאתי עילה מספקת להעדיף את האמור בהודעותיהם במשטרה על פני עדותם בבית המשפט, בהתאם לסעיף 10א. לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971. הסיבה לכך אינה נעוצה בעובדה שאני נותן אמון בעדויות העדים בבית המשפט. ההיפך הוא הנכון. התרשמתי כי העדים היתממו מעל דוכן העדים, לא שיתפו פעולה עם שאלות התובעת ומסרו תשובות מתחמקות ושקריות - כך כאשר אחד מהם טען שכלל לא נכח בעת הארוע ושמע מאחרים את שאירע; כך כאשר אחר טען שסיפר לחוקרת את מה ששמע מאחרים; וכך כאשר אחד טען שהנאשם לא אחז בסכין אלא שנזרק באזור מקל או מוט. יחד עם זאת, העובדה שאינני נותן בעדויות העדים אמון איננה מביאה, בהכרח, למסקנה, שיש לאמץ את דבריהם בחקירתם במשטרה ללא כחל וסרק. מדובר בעדים (שועלי) שנכון שהם קרובי משפחה של שני הצדדים - בני דודים של המתלון ואחיינים של הנאשם - אך הם

קרובים יותר, מבחינת הגיל, למתלונן והגיעו יחד עמו למסגד. העד ע הוא חברו של המתלונן. העדים נסעו יחד עם המתלונן, כדבוקה אחת, לתחנת המשטרה ומסרו הודעותיהם בזה אחר זה, בהפרש של דקות. התלונה במשטרה לא הוגשה מיד לאחר הארוע, אלא על פי ההודעות והעדויות, נשארו העדים והמתלונן (באופן תמוה, יש לומר) להתפלל במסגד ורק לאחר מכן, נסעו יחד לתחנת המשטרה לצורך הגשת התלונה. קריאת הודעות העדים במשטרה - לרבות הודעת המתלונן - מעלה שפירטי הארוע נמסרים על ידי העדים באופן טלגרפי ובאופן מפתיע באותו סדר של הרצאת הדברים.

במצב דברים זה, לא נמצאה לי סיבה מספקת להעדיף גירסאות העדים במשטרה על פני עדותם בבית המשפט, שכן כשם שהתרשמתי שעדותם בבית המשפט לא היתה אמינה, כך לא התרשמתי שניתן להסתמך על דבריהם במשטרה, מעבר לספק סביר.

ג. התרשמתי שהמשטרה לא עשתה די על מנת לאסוף ראיות נוספות - אובייקטיביות - בתיק זה. כך לא נערך ביקור במקום (במסגד) על מנת להתרשם ממקום הארוע; לא נעשה ניסיון להגיע למתפללים אובייקטיביים שיכולים היו לספר את שארע; לא בוצע חיפוש בארונות המסגד על מנת לנסות לאתר את הסכין או על מנת להפריך או לאשש גירסת הנאשם לפיה אין זה נהוג להחזיק סכינים במסגד.

13. לאור האמור לעיל, לא אוכל לבסס ממצאי עובדה על סמך עדות המתלונן ולא נמצאה לי סיבה מספקת להעדיף את האמור בהודעות עדי התביעה, דווקא, על פני גירסאות אחרות שמסרו.

14. לצורך שלמות הדיון אציין שאף לא התרשמתי לחיוב מהנאשם ועדותו לא עשתה עלי רושם אמין. הנאשם סתר עצמו מספר פעמים. כך, למשל, בהודעה **ת/3** טען שהלך לביתו לבדו לאחר הארוע בעוד שבעדותו בבית המשפט סיפר שליוו אותו שני מתפללים; בהודעתו במשטרה סיפר כי "יש לו עד" בשם שחאדה, בעוד שבחקירתו הנגדית התברר שאותו שחאדה, בהודעה שנגבתה ממנו, הכחיש היכרות עם הנאשם; בהודעה במשטרה טען שלא השלים עם העובדה שהמתלונן הגיע להתפלל במסגד בו נוהג להתפלל ואילו בעדותו בבית המשפט הוסיף כי "פחד לתת לו את הגב" לאור הסכסוך בין המשפחות. גם העובדה שצריך היה ללוות את הנאשם לביתו לאחר הארוע תמוהה, שכן, אם הנאשם החליט לעזוב את המסגד מבלי שקדם לכך דין ודברים עם המתלונן, מדוע קם הצורך בליווי הנאשם לביתו (וראה בענין זה עדות י א ז, בה לא ראיתי לפקפק, לפיה משעלה להתפלל באולם התפילה שמע "רעש" ואנשים אמרו לו לקחת את הנאשם הביתה "כשהכל הסתיים והיה רגוע").

התרשמתי שעל רקע הסכסוך הקודם בין הנאשם לבין משפחת המתלונן כעס הנאשם על כך שהמתלונן הגיע ולהתפלל במסגד בו נוהג הנאשם להתפלל. עוד התרשמתי, כי בין המתלונן לנאשם היו חילופי דברים ואף יתכן שהנאשם קילל את המתלונן ואמר לו להסתלק מהמסגד, תוך שהנאשם מתקרב למתלונן. העובדה שמתפללים הפרידו בין השניים ונאמר לעד י ללוות את הנאשם לביתו תומכת במסקנה זו.

יחד עם זאת, בהתרשמות שלילית מן הנאשם ובקביעה שעדותו אינה מהימנה אין די מקום בו המסד הראייתי שהניחה התביעה, כמפורט לעיל, לוקה בחסר.

15. לאור האמור לעיל, מצאתי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 יום.

ניתנה היום, ל' ניסן תשע"ז, 26 אפריל 2017, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד הנאשם ובא-כוחו, עו"ד מונס יונס.